mappa denegata [mappa quid ſit ex Nouella 105. De conſulibus & meis ad eam notis intelligi poteſt.] Verùm eadem nouella quã ſibi præſumpſerat, aliis adimit tantæ munificentiæ profuſionem: quaſi ſoli principi liceat aurum effundendo contemnere, quæ fœlicitas data fuit olim Salomoni, vt colligeret quaſi aurichalcum aurum, & compleret vt plumbum, argentum. Ferunt, cum circa id tempus à Iuſtino peterent proceres, vt ſibi imperij collegam adſciſceret Iuſtinianum, manu purpuræ admota, Iuſtinum reſpondiſſe: Vobis optandum eſt ne iunior aliquis hanc induat. Verum paruo poſt tempore à proceribus deſignatus eſt NOBILISSIMVS. quo verbo quædam ſpes imperij oſtentatur: quorum deſignationi tum Iuſtinus exoratus præſtitit aſſenſum. Idem paulo poſt cum ob vulneratum crus decubuiſſet, ſalutis dubius & ſenio confectus, ac reip. vſibus conſulẽs, vocato Epiphanio ac proceribus palam eum imperij ſucceſſorem declarat, & ritu ſolenni in eã ſpem adoptat, ſolenni die Paſchæ decimaquinta die Aprilis (qui Græcis eſt Xanthicus) Mauortio Conſule indictione quinta. anno mundi 6035. Chriſti 527. eíque annum ætatis tum XLV. agenti Iuſtinus diadema regium ac imperiale ſuis manibus impoſuit, capútque eius coronauit. Illinc incontinenti in Hippodromum, vbi maxima frequentia populus conuenerat, procedens Iuſtinianus, ibíque fauſtis adclamationibus populi exceptus, in regiam reuertitur. Theodora quoque Iuſtiniani coniux aliquot inde diebus Auguſta ſalutata eſt. Erat originè Cypria, cuius in Cypro originariam ciuitatem denuo ædificatam, poſtquam ſolus imperio potitus vir eſt, Iuſtinianam ſecundam ad patriæ ſuæ & Iuſtinianæ primæ differentiam appellauit. Eius ſororem Comito Zettæ magiſtro militum per Armenias vxorem dedit Imperator, vt ſcribit Cedrenus. Vide. l. 5. C. de Off. mag. milit.

Eccleſiaſti. 47.

IMPERIVM SOLIVS IVSTINIANI.

QVatuor menſibus Aprili Maio Iunio Iulióque cum patre adoptiuo in imperij conſortio confectis, & Kalendis Auguſti mortuo Iuſtino, Solus Iuſtinianus imperium adminiſtrare cœpit: coniuge tamen Theodora Auguſta ſupra quàm ſexus ratio patitur, rebus ſe communibus, & fouendis hæreticorum partibus immiſcente. Is mox auſpicio imperij Conſul creatus dedit hypatiam, ſeu conſulare munus, quantum nemo imperatorum ante ipſum. Regium veſtibulum priſcúmque in eo ſolium ex quo ſpectare circum & ludos ſolitus eſt Imperator, eminẽtius clariúſque quàm fuerat, item Senatorum ſpectantium porticum ſolita magnanimitate redintegrauit.

Cedren⁹ & Marcellin. com.

Ex Marcellino.

GESTA PER EVM IN IMPERIO, circa religionis cauſam.

PRimam curam orthodoxæ fidei tanto impenſius adhibuit, quanto res humanas diuinæ præcedunt, & pij Theodoſij exẽplo, de religione quam ipſe coleret, quæque vera & ſola colenda eſſet, ſubditos admonendos arbitratus, & piis Iuſtini veſtigiis inſiſtens, cuius prouidentia Synodus Chalcedonenſis in omnibus fere eccleſiis tenebatur, mox in ipſis Imperij primordiis, tum ſequenti altero atque aliis annis, fidei orthodoxæ profeſſionem, & quatuor cõciliorum generalium confirmationem edictis propoſuit omnibus populis ciuibúſque Conſtantinopolitanis: quæ poſtea in ſuum Codicem referri iuſſit, & (quia Græca erant) hactenus deſiderata, ſuis nuper locis repoſuimus. l. 5. & 6. C. de ſumma Trinitate. Edidit & typum De ordinandis ad epiſcopatum agynæis & atecnis, id eſt cœlibibus & orbis, & vt de his duntaxat bonis quæ ante ordinationem habuiſſent teſtari poſſint. l. 41. Græca. C. de epiſcopis & cleric. & ne epiſcopi fiant aulici aut ad comitatum principis accedant. l. 42. ibidem. & vt ſacri canones non minus valeant quàm leges quòd & Nouella 137. auxit, & vt presbyterorum filij ſint & habeantur pro inceſtuoſis, & alia plurima ad religionis ſtatum pertinentia. Poſtea quoque tertio ſuo conſulatu cùm rumor eſſet ſecius eum de religione ſentire, quàm 4. cõciliis generalibus eſſet definitum, accuratiorem fidei ſuæ profeſſionem ad Epiphanium Conſtantinopoleos patriarcham emiſit Græcè, & eodem fere exemplo ad Ioannem vrbis Romę archiepiſcopum & papam Latinè. l. 7. & 8. Inter claras. Cod. de ſumma Trinitate. Theodoram ſane Auguſtam infamant literæ, vt hæreticam & ſectatricem damnatæ opinionis de vnica Chriſti natura, nec defuerunt qui ambigerent, idne ex compoſito facerent, vt ita diuerſas in religionis negotio partes tuerentur (quod ab aſtutis & vafris etiam noſtris temporibus factitatum apparet) an verò, quod reuera diuersè ſentirent, & vxor opinione marito non cæderet, ſiue ſtudio contradicendi, ſiue ſtulta ac muliebri perſuaſione circumuenta, ſiue, quod vſuuenire ſolet, vt pater à filio, vxor à marito, quod ad regnum Dei attinet, diſſentiant. A viro ſanè obtinuit vt Seuerus Eutychis hæreſeos ſucceſſor Conſtantinopolim euocaretur, & partim coram, partim literis, rectam ab initio Anthimi patriarchæ ſententiam, ad Eutychianum & ſuum dogma depraua[illegible]

Nicephor. lib. 17.

Cùm autem Iuſtinianum reconciliaturus à Theodato rege Gottho Conſtantinopolim veniſſet papa Agapitus quaſi legatus, de fide cum Iuſtiniano & Anthemio facta collatione, reperit ambos in Eutychetis dogma eſſe prolapſos, aut Iuſtinianũ ſaltẽ, qui coniugis ſuaſu Anthemium ad illum thronum prouexerat, acta ſua reſcindere renuẽtem: cum duabus de cauſis deponi eum poſceret Agapitus, & quòd vitioſa eſſet eius è Trapezunte tranſlatio, & quòd cum Eutychete damnato ſentiret. Cumque dixiſſet Auguſtus: Aut conſenti nobis, aut te in exilium deportari decernam. Agapitus reſpõdit: Ego ad Iuſtinianum Imperatorem Chriſtianiſſimum venire deſideraui, ſed nunc Diocletianum inueni, qui tamen minas tuas non pertimeſco. Tandem igitur ſacerdotis conſtantia compunctus princeps, mutato propoſito, rem examinari permiſit, atque ad fidei Catholicæ confeſſionem pariter cum multis reuerſus, Pontificem adorauit, & Anthemium publicè ab Agapito conuictum, & depoſitum in exilium ire coëgit: nec multò poſt idem papa Agapitus Conſtantinopoli diem ſupremum clauſit, ordinato prius in Anthemij locũ Mena Xenodocho Sampſonum, cui & ipſe Agapitus (Agathonem nominat Nicephorus lib. 17. c. 9. & 25.) manus impoſuit, quod antea nunquam factum eſſe ait idem Nicephorus. Is Menas cum Agapito concilium particulare in vrbe Conſtantini conuocans, Seuerum Petrum, Anthemium & Zoaram, anathemate ferit. Cuius cõcilij ſententiã & ipſe Iuſtinianus cõfirmauit, & Seueri ſcripta cremari iuſſit. Ea eſt Nouella eius quadrageſimaſecũda, quam ex veteribus actis conciliorum Latine verſam ſuperioribus annis reſtitui. Verùm non quemadmodum ad piam frugem rediit Iuſtinianus, ita & Theodora, ſed venenum quo ſemel erat imbuta retinens, fœmineam crudelitatem ob depoſitum Anthimum exercuit in Siluerium Agapiti ſucceſſorem papam Romanum. Nam eius literis Beliſarius obſequens non ſine Vigilij diaconi proditione cùm Romæ eſſet, eum à falſis teſtibus conuictum, in exilium egit ad Pontiam inſulam, hanc ſolam ob cauſam quòd Anthemium in priſtinum thronum nollet reſtituere. Extat Silueri reſcriptum ad Amatorem epiſcopum: quo tamen apertè ſolam Antoninam Patritiam Beliſarij coniugem & maritum eius accuſare videtur, ſéque cùm ad ipſam venire iuſſus eſſet, retentum eſſe ab ipſa ad primum & ſecundum velum omnem clerum & populum qui papam ſequebatur, & ſe ſolum cum Vigilio diacono introire permiſſum: ibíque multis criminationibus obiectis, ſe tãdem in exilium eſſe miſſum in quo ſuſtentaretur pane tribulationis & aqua anguſtiæ. Ex ea inſula ſententiam depoſitionis Vigilio ſucceſſori veluti inuaſori, & per proditionem paricidalem intruſo, mittit à ſe & 4. epiſcopis ſubſcriptam. extat illa inter eius decreta in 2. volumine conciliorum. Sed & diuina procurante vindicta poſtea accidit, vt quod fecerat, ipſe pateretur, & proditionis pœnas longe acerbiores daret. Is enim fidem dederat Theodoræ ſe damnationem Anthimi reuocaturum, ſi quando in Siluerij locum ſuccedere per eam liceret: ergo promiſſa ab eo repoſcens mulier, cum mutaſſe eum ſententiã nec promiſſis ſtare velle intellexiſſet, Anthimum Scribonem Romam miſit, hoc ei dato verbo. Excepto in Baſilica S. Petri, parce. Namſi in Lateranis aut in palatio, aut in qualibet Eccleſia inueneris Vigilium, mox impoſitum naui perduc ad nos, & minas ni mandata impleret, addidit. Hic igitur Scribon inuentum Vigiliũ in Eccleſia S. Ceciliæ (erat enim dies natalis eius) & ibi munera ad populum erogantem, prehenſum abduxit in nauem, populo ei malè precãte ob ſumma eius in Siluerium & alios ſcelera. Ei Conſtantinopolim delato, perlectóque ei proprio Chirographo de reſtituendo Anthemio, digna factis repenſa ſunt. nam ex baſilica ſanctæ Eufemiæ tractus denegato aſylio, per ciuitatem fune ei collo alligato, & in [illegible]rem minus, digna factis recipere ſe Chriſtianè confeſſus eſt. Sed pio miſerationis intuitu poſt multos [illegible]os inde reuocatus & Romanis à Pio Imperatore donatus eſt. Verùm prius quàm iſta contingerent toto biennio libere degebat Vigilius Conſtantinopoli, ac in ſummo apud Imperatorem honore. Quo tempore etiam celebrata eſt quinta œcumenica Synodus: cui tamen intereſſe, quamuis ab Imperatore ſynodóque multotiens inuitatus, & vt dicebãt, vltro ipſe pollicitus, Vigilius ipſe noluit: ſed ſententiam ſuam de his quæ ibi tractabantur, ſpecialiter ſe Imperatori ſcripto editurum reſpondit. quod nec præſtitit. forte nolens exemplum præbere quo aliquando præiudicatum eſſe putaretur, papam concilio ſubiacere: & quamuis anxie ab eo id impetrare ſtuduerint patres, ſpe tamẽ fruſtrati nihil de ipſo ſecius aut interlocuti ſunt aut decreuerunt, aut eius communione abſtinuerunt. In ea ſynodo damnatus poſt mortem eſt Origenes cum ſuis deliramentis Platonicis, & anathematizatus, ídque fieri poſſe præiudicatum fuit, ſimiliter & de Euagrio Didymo & eius ſequacibus decretum, ídque prima & ſecunda actione eius concilij trãſactum. Vnde liquet primam quæ hodie edita eſt in 2. tom. con-

© 2011 Real Academia de Jurisprudencia y Legislación